

Full diocesà

22 de març del 2020

Oració del Papa per la fi de la pandèmia

Oh Maria, vos resplendiu sempre en el nostre camí com un signe de salvació i esperança.

A vos ens encomanem, Salut dels Malalts, que al peu de la creu vau ser associada al dolor de Jesús, mantenint ferma la vostra fe.

Vós, Salvació del Poble Romà, sabeu el que necessitem i estem segurs que ho concedireu, perquè, com a Canà de Galilea, tornin l'alegria i la festa després d'aquesta prova.

Ajudeu-nos, Mare del Diví Amor,

a conformar-nos a la voluntat del Pare i a fer el que Jesús ens dirà, ell que va prendre el nostre sofriment sobre si mateix i es va carregar els nostres dolors per tal guiar-nos, a través de la creu, a l'alegria de la resurrecció. Amén.

Sota la vostra emparança ens acollim, santa Mare de Déu, no menyspreu les nostres súpliques en les necessitats, ans deslliureu-nos de tot perill, oh Verge gloriosa i beneïda.

«Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu»

Diumenge IV de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David. (16,1.6-7.10-13a)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
(Salm 22)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, en altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.» (5,8-14)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang,

l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa 'enviat'. Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vèiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el soc.» Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà. (9,1-41)

«El Senyor és el meu pastor, no em manca res»

Posar-nos de part de Jesús

Joan Mir Tubau, prev.

En l'Església antiga, l'evangelí d'avui (el cec de naixement) i el de diumenge passat (la samaritana) es llegien als catecúmens, als qui es preparaven per a rebre el baptisme en la Vetlla Pasqual.

De nou, en l'evangelí d'avui, tot passa en el marc d'una trobada. Jesús (llum del món) s'acosta a un cec de naixement (símbol de la foscor total), l'envia a la piscina de Siloè, i per al cec comença una vida nova: «Així que m'he rentat, hi he vist.» El baptisme introdueix el batejat en una vida nova.

Per a arribar a la Llum, a la fe, la gràcia de Déu i la nostra llibertat s'han de trobar: necessitem que Jesús s'acosti a nosaltres i que nosaltres l'acollim, el reconeguem com a Senyor i l'adorem, com va saber fer el cec de naixement. Tanmateix, no es pot oblidar que no sempre estem disposats a obrir-nos a Déu, a entrar en la vida nova que ens proposa. És el que passava als fariseus que, escudant-se en la llei de Moisès —i vantant-se sovint de ser-ne complidors estrictes—, no són capaços de reconèixer la Llum, són cecs.

En canvi, el cec que ha recobrat la vista ha descobert perfectament la identitat de Jesús i, en la seva dura discussió amb els fariseus, és capaç de posar-se de la part de Jesús. I aquest acte de valentia li reportà conseqüències socialment i religiosament importants: «El van excloure de la sinagoga.» Posar-se de la part de Jesús, sovint comporta pagar un preu alt.

La imatge

El cec s'acosta tant com pot a Jesús, el qual executa les accions mèdiques i l'envia a Siloè. Un cop il·luminat, no pot sinó ser testimoni d'allò que Jesús li ha fet. Del dret i del revés diu que és Jesús qui li ha donat la vista i, quan es troba amb ell, l'adora. Perquè Jesús ha vingut al món com a llum, perquè qui creu en ell no camini a les fosques, sinó que tingui la llum de la vida.

Jesús guarint el cec Bartimeu (1861).
Johann Heinrich Stoeber

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

23 dilluns

— Sant Josep Oriol
— Sant Toribi de Mogroviejo
Is 67,17-21/Salm 29/Jn 4,43-54

24 dimarts

— Sant Cebrià de Tarragona
— Santa Caterina de Suècia
Ez 47,1-9.12/Salm 45/Jn 5,1-16

25 dimecres

L'Anunciació a la Benaurada Verge
Maria i l'Encarnació del Senyor
Jornada per la Vida
Is 7,10-14;8,10b/Salm 39/
He 10,4-10/Lc 1,26-38

26 dijous

— Sant Brauli
— Santa Màxima
Ex 32,7-14/Salm 105/Jn 5,31-47

27 divendres

— Santa Lídia
Dia d'abstinència
Sv 2,1a.12-22/Salm 33/
Jn 7,1-2. 10. 25-30

28 dissabte

— Sant Doroteu
Jr 11,18-20/Salm 7/Jn 7,40-53

29 Diumenge V Quaresma /cicle A

Ez 37,12-14/Salm 129/Rm 8,8-11/
Jn 11,1-45

Llunyans en la distància, propers en la comunió

Carta del bisbe a tota la diòcesi amb motiu de la pandèmia

En aquests moments d'emergència sanitària, que vivim amb preocupació i amb dolor, vull expressar-vos la meva proximitat i el meu suport. Tinc molt present el sofriment —que faig meu— dels malats i dels seus familiars. També faig palès el meu reconeixement i el meu agraïment als qui tenen cura dels malalts, amb l'heroïcitat d'arriscar la seva pròpia salut, així com també a les autoritats que serveixen el bé comú.

En la nostra diòcesi l'impacte de la pandèmia és ja molt dur, de manera particular a les poblacions d'Igualada, Santa Margarida de Montbui, Vilanova del Camí i Òdena. Us porto a tots en el meu cor de pastor: malalts, familiars, serveis sanitaris i de seguretat, famílies confinades a les llars, persones que esteu passant soles aquesta situació. És des d'aquesta sol·licitud per vosaltres que us vull oferir unes reflexions que volen arribar al vostre cor i poden servir-vos d'ajuda per a viure aquesta prova des de la fe cristiana. Sé que l'esperança no s'afeblirà en vosaltres, perquè conec la vostra confiança en el Senyor que és la nostra fortalesa.

La societat del benestar posada a prova

La humanitat des de sempre ha viscut amb l'ai al cor per tres realitats de prova que posen en perill la vida i la mateixa activitat social. Aquestes són: la guerra, la fam i la pesta. Yuval Noah Harari, en la seva obra *Homo Deus. Una breu història del demà*, posa aquestes tres realitats com la causa del sentiment religiós.

Per a aquest pensador la societat tecnològica, amb tots els seus avenços en els diferent camps, ja domina aquests tres «enemics» de la humanitat. Visió massa optimista, al meu entendre. Les nostres generacions, més joves i més grans, han viscut en aquesta terra l'experiència de la pau; solament els més grans van patir el drama de la guerra civil espanyola (1936-1939). I el problema de la fam, com a realitat social, gràcies a Déu, no ha estat cap assot entre nosaltres, des de fa molts anys. També les malalties han estat bastant controlades, dins els límits raonables. Però ara estem vivint la prova d'aquesta afecció del *Coronavirus, Covid-19*,

amb una força i una expansió que ens fa experimentar, encara que amb menys virulència, el que era la «pesta» en altres temps.

No hem d'oblidar, però, que, en altres països i continents, realitats semblants sembren la mort, a causa, entre altres, de la manca de recursos sanitaris i higiènics, així com també la fam i la guerra assoten milions de persones en el nostre món i en el nostre temps. S'ha de constatar que, moltes vegades, aquests assots van junts: la guerra és causa de fam i de pestes.

Una mirada a la Sagrada Escriptura

En aquests moments de prova, amb la pandèmia entre nosaltres, em ve a la memòria aquell text bíblic en el qual el rei David, després de fer el cens dels homes que tenia aptes per al combat, rep l'avís de la possibilitat de la guerra, de la fam o de la pesta. Ell ha d'escollir. I la seva resposta fou contundent: *Val més caure en mans del Senyor, que és molt misericordiós, que no pas en mans dels homes* (2Sa, 24,14).

5 —Missatge del nostre bisbe

I la pesta es va estendre sobre el poble. El rei David intercedeix pel poble, sentint remordiment per la seva actitud prepotent: *Sóc jo qui he pecat! Sóc jo qui ha obrat malament. Aquest ramat, què ha fet? Que la teva mà caigui damunt meu i la meva família* (v. 17). El rei David va comprar l'era d'Aravna, va construir-hi un altar i va oferir sacrificis de comunió i *el Senyor es va mostrar propici al país i va cessar la calamitat que afligia Israel* (v. 25).

Els signes dels temps

Aquest relat bíblic, tot i els seus paràmetres de pensament propi del temps i dels llocs, té quelcom a dir-nos. I, a més, els cristians som aquells que també hem de saber escoltar la veu del Senyor en la història i en els esdeveniments de la nostra vida personal, familiar i social. El que el Concili Vaticà II anomena «signes dels temps». En la litúrgia pròpia del temps de Quaresma apareixen unes paraules d'un salm que son adients per a aquest moment: *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor, no enduriu els vostres cors*.

Com a creients, és bo de preguntar-nos què ens diu el Senyor en aquesta situació que estem vivint. Certament que és una situació inèdita, unimaginable: tota la població d'un gran país en «confinament», a excepció dels serveis sanitaris, fonamentals i assistencials, i els llocs de treball que no impliquen perill per a les persones. Amb dolor constatem també com els serveis religiosos, per al bé de la població, han restat reduïts a les emergències. Que les eucaristies amb assistència del poble no es puguin celebrar és una decisió ben dolorosa per als pastors de tota la diòcesi.

Què ens diu el Senyor en aquests moments?

Què ens diu, doncs, el Senyor, en aquests moments? Aquesta és una pregunta que hem de deixar ressonar en el nostre cor. I allò que puguem escoltar del Senyor ho hauríem de compartir, ja ara amb els mitjans de les xarxes socials, i també, per què no?, ens hauria de servir per a les nostres aportacions en els grups sinodals, sobretot en el bloc que hem d'emprendre en aquesta fase del camí sinodal: *Persona i societat*.

Per la meva part, i en aquests primers moments, solament unes reflexions. És bo per a un creient fer-se la pregunta: Què té a veure Déu en aquesta situació que estem patint? La resposta més fàcil és dir: No hi té res a veure. La naturalesa té les seves lleis, i la «vida viral» —vida en la seva mínima expressió— fa el seu procés, encara que ens pertorbi a nosaltres. Certament que els humans estem immersos en una realitat en la qual convivim molts éssers vius. I la lluita per la pervivència d'uns i altres té les seves conseqüències, no pas sempre a favor dels humans. De vegades, les nostres generacions hem caigut en el pecat de l'autosuficiència, de pensar que ja ho tenim tot controlat; i això ens dona seguretat. La seguretat de poder viure —això encara més els del Primer Món— en una societat del benestar que ens permet fruir de la vida, bandejant les qüestions del sofriment i de la mateixa mort. Però ara hem tastat com la naturalesa, creada per Déu amb les seves lleis i la seva correlació en l'escala de la vida, ens dona una lliçó d'humilitat. No som pas totpoderosos, i els nostres governants tampoc. La fragilitat humana, la vulnerabilitat personal i comunitària són sempre reals; però en moments clau, que marquen un

abans i un després, es manifesta clarament. La vulnerabilitat ens fa cercar Déu i els altres. L'autosuficiència ens aïlla, la vulnerabilitat comuna ens uneix.

Recordo una experiència en un centre penitenciari de dones del nostre país. Una reclusa, originària d'un país hispanoamericà, em va explicar com vivia la presó, després de caure en l'engany de ser utilitzada per a passar droga. Em deia: « No em pregunto *per què* sóc a la presó, sinó *per a què* hi sóc.» Ella, essent persona creient, no volia cercar la raó de la seva situació, sinó sobretot descobrir què volia el Senyor per a ella en aquell lloc. Penso que aquest ha de ser el nostre treball com a creients: descobrir què ens diu el Senyor en aquestes circumstàncies tan especials, a nivell personal, familiar i social. Descobrir què ens diu i què ens demana per al servei dels germans en el dia a dia. Tant de bo que tots nosaltres sentíssim avui la veu del Senyor!

Jesús, el nostre Mestre que ens va al davant

La por se'ns presenta sovint durant aquest dies amb molta intensitat. Incertesa, dubtes, preocupació pels éssers estimats, manca de llibertat o de poder realitzar les coses més quotidianes a què estàvem avesats... Hi ha tantes incerteses —fins i tot la por a la pròpia mort— que correm el perill de caure també en la desesperança. I aquesta desesperança ens pot portar a la buidor, a la tristesa, a la solitud...; podem dir que se'ns tanca el cel...

Jesús també va sentir *esglai i angouxa* (Mc 14,33), fins al

punt que digué als seus deixebles: *Sento a l'ànima una tristor de mort*. Acompanyem-lo igualment a ell en la seva passió en aquest temps providencial de Quaresma, en què contemplem la gran obra de la redempció. Demanem-li forces per a no defallir, per a no dubtar del nostre Pare, per a acollir-nos a la seva misericòrdia, per a posar la nostra confiança en ell, que ho és tot. *El Senyor m'il·lumina i em salva: qui em pot fer por? El Senyor és el mur que protegeix la meua vida: qui em pot esfereir?* (Salm 27,1). Estic segur que obrant així podrem dir: *He cercat el Senyor i ell m'ha respost, m'ha alliberat de l'angoixa que tenia* (Salm 34,5). No tinguem por!

El Senyor és amb nosaltres

El que és clar és que el Senyor és amb nosaltres. Ell no ens abandona. Amb la seva misericòrdia ens acompanya. Ell és present en els malalts infectats, i en tots els altres malats que, en aquests moments d'emergència, en sofreixen les conseqüències, endarrerint la seva cura o posant en perill la seva mateixa vida. Ell és al costat dels qui, a causa de la malaltia, moren. Ell és amb els qui lluiten, sacrificant-se, en el servei sanitari i de tutela del bé comú. Ell és amb nosaltres, en les nostres llars, que ara tenen la gran oportunitat de convertir-se en «Esglésies domèstiques». Que en les nostres llars i famílies no manqui la pregària comuna, la sol·licitud dels uns pels altres, la caritat i el perdó!

Un altre signe de la presència misericordiosa del Senyor enmig nostre és la celebració de l'Eucaristia, sense poble, dels vostres pastors. Jo mateix cada dia celebro la santa missa per tots vosaltres, sense cap distinció de creients i no

7 —Missatge del nostre bisbe

creients. Prego amb intensitat pels malalts, pels sanitaris, pels servidors. La celebració de l'Eucaristia dels sacerdots té, en aquests moments, la força del sacerdoci a favor de tot el poble. Crist, per mans dels seus ministres, oferint-se per la salvació de tothom. Agraeixo als sacerdots la celebració de la missa: heu de saber que el bé que feu és immens. No tingueu cap recança de celebrar-la sols. Tota l'Església és present en cada celebració eucarística. No esteu sols, us acompanya tota l'Església. El nostre sacerdoci és a favor del poble, no per a nosaltres. Hem estat escollits per a ser uns simples instruments de Déu, amb un cor per a estimar. En aquests moments, com sempre, ho heu de viure intensament i profundament. No fallem, que el Senyor no ens ha fallat mai. Aguantem al peu del canó, com puguem. Aguantem! La fe en Crist és la nostra gran victòria.

Llunys en la distància, però propers en la comunió

És temps de viure «aïllats», en les nostres cases i famílies; però continua essent un temps de caritat intensa. Ho haurem de fer amb els mitjans que els temps ens ofereixen. Les trucades, les comunicacions telemàtiques, les salutacions des dels nostres balcons i finestres... Aïllats, però no incomunicats. Llunyans en la distància, però propers en la comunió. Els cristians sabem que sense la caritat no hi ha res. Què hi guanyaríem, de viure, si no estiméssim? La caritat, amb prudència i amb seny, sempre per damunt de tot. I, en aquest tema, un esment molt especial: que els més pobres i vulnerables de la nostra societat no restin mai desatsos. Sé dels esforços de Càritas i de tantes persones que de manera voluntària asseguruen el servei, tant als més pobres com als vulnerables: ancians, malalts, discapacitats, persones soles... Ens hem d'encoratjar els uns als altres a no deixar mai aquest servei caritatiu fonamental.

No cal dir que la pregària esdevé, ara com sempre, font d'esperança i de caritat. La pregària ens fa descobrir que no estem sols: el Senyor és amb nosaltres. A més, en la pregària el nostre cor s'obre als germans i les seves necessitats. No ens tanquem en el nostre jo egoista, amb les seves pors i les seves dèries, obrim-nos a Déu i als germans. Les iniciatives de pregària són moltes, tant a nivell personal com familiar. Us recomano la pregària del sant rosari en família. En aquesta terra i en altres temps, en moltíssimes llars es feien presents els misteris de la vida de Jesús amb la pregària

que ens ajuda a mirar Crist amb els ulls de Maria, i aquesta oració és font de pau i de serenor.

Em consta, a través de les xarxes, que la pregària dels uns pels altres és intensa. Dono gràcies a Déu per la xarxa de pregària arreu de la diòcesi que estem promovent. No defallim!

Aquest temps de reclusió, que hem de viure molts, pot ser ocasió per a redescobrir aspectes positius, com, per exemple, el valor del silenci, el temps de parada de les activitats habituals, servir la família, els fills, els avis, l'estudi, la lectura... El dejuni forçós de tantes coses, àdhuc el dejuni dels sagraments, que ens fa anhelar, encara més, la trobada amb el Senyor i la comunitat, en l'Eucaristia, és un aspecte que, si bé ens sembla negatiu, ens pot ajudar a valorar més el que tenim habitualment.

Preguem perquè cessi el flagell

He començat fent esment de l'episodi bíblic del rei David i de la pesta. Sempre hi ha una «era d'Aravna» en la qual cessa el flagell de la malaltia i de la mort. Els cristians, en la nostra pregària, hem de demanar al Senyor que tingui misericòrdia de nosaltres i de tots els nostres germans, sense cap distinció, i que s'aturi aquesta epidèmia que tant de mal ens fa. Demanem al Senyor que, per intercessió de santa Maria, Salut dels malalts, Salut del nostre poble, i per la intercessió dels sants —que en les vostres parròquies sempre han intervingut a favor dels empestats—, escurci aquest temps de prova, i que en puguem sortir-ne més enfortits en la fe i en la caritat. L'esperança la posem en el Senyor, que ens demana viure confiant en ell i donant-nos al servei dels germans.

Finalment, vull dir-vos que us acompanyo amb la meva pregària i la benedicció del Senyor. Cada dia, mentre duri aquest temps de prova, des del «comunidor» de la catedral del nostre bisbat, en el punt més alt de la façana, us impartiré la benedicció amb el Santíssim Sagrament, fent-ho amb el senyal de la creu en els quatre punts cardinals, després de celebrar l'Eucaristia i adorar el Senyor, demanant per tots vosaltres, a fi que tothom, arreu de la diòcesi, rebi la gràcia salvadora de Crist.

Romà Casanova, bisbe de Vic
Vic, 18 de març de 2020

El Senyor és viu i truca al cor dels joves

Romà Casanova, bisbe de Vic

Pot haver-hi en el cor de molts una desesperança: ja no hi ha, ni hi haurà joves que responguin a la crida del Senyor per al servei sacerdotal. És comprensible que així sigui veient el nombre dels qui tenim en els nostres seminaris. Però, com ja sabem, la desesperança no és una actitud pròpia del cristià, sinó que ho és la seva contrària, l'esperança. I aquesta té relació directa amb l'amor. Com m'agrada dir, l'esperança és creure en l'Amor.

Tot llegint un autor cristià vaig trobar aquestes paraules: «L'amor és el camí que porta a l'esperança. L'esperança no és pas una espècie de consolació mentre esperem dies millors. Tampoc no és una expectació pel que vindrà. Esperar no significa projectar-se en un futur hipotètic, sinó saber captar el que és invisible en el visible, el que és inaudible en el que és audible, etc. Descobrir una dimensió diferent dins i més enllà de d'aquesta realitat concreta que se'ns dona com a present. Tots els nostres sentits estan implicats per a acollir, amb admiració i emoció, la promesa que arriba, no sols en un temps futur indefinit, sinó avui, en cada instant. L'esperança ens manté vius. No ens permet de viure mortificats pel desànim, absents per la desil·lusió, vençuts per les forces de la mort. Comprendre que l'esperança floreix en l'instant és experimentar la flaire del que és etern» (J.Tolentino de Mendonça, *Hacia una espiritualidad de los sentidos*, 48).

Viure amb esperança en el tema de les vocacions sacerdotals significa enfortir la nostra confiança que el Senyor no abandona mai la seva Església. Ell és el bon Pastor que porta a les espatlles les seves ovelles. Hem d'incrementar l'oració per les vocacions: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots», hem de repetir amb fe. A més, hem d'obrir els ulls per veure com el Senyor fa brostar, com l'ametller (*L'arbre vigilant*, Jr 1,11), abans de la primave-

ra, la florida, signe de fruits abundosos. I ser agraïts pels petits brots. L'acció de gràcies per tots els dons que ens ofereix el Senyor és font de noves gràcies.

No en dubtem mai! El Senyor és viu. I ell mateix truca al cor dels joves que cerquen el sentit de la seva vida. L'Església, les nostres comunitats i, d'una manera especial per a aquest tema, els sacerdots, hem de ser aquella casa, enmig de la nit del món, amb el llum encès de la fe, de l'esperança i de la caritat, a fi que els qui el Senyor crida trobin la casa de la presència de Crist.

